

Alta velocitat

L'anada és un camí curt que no té a veure amb la distància

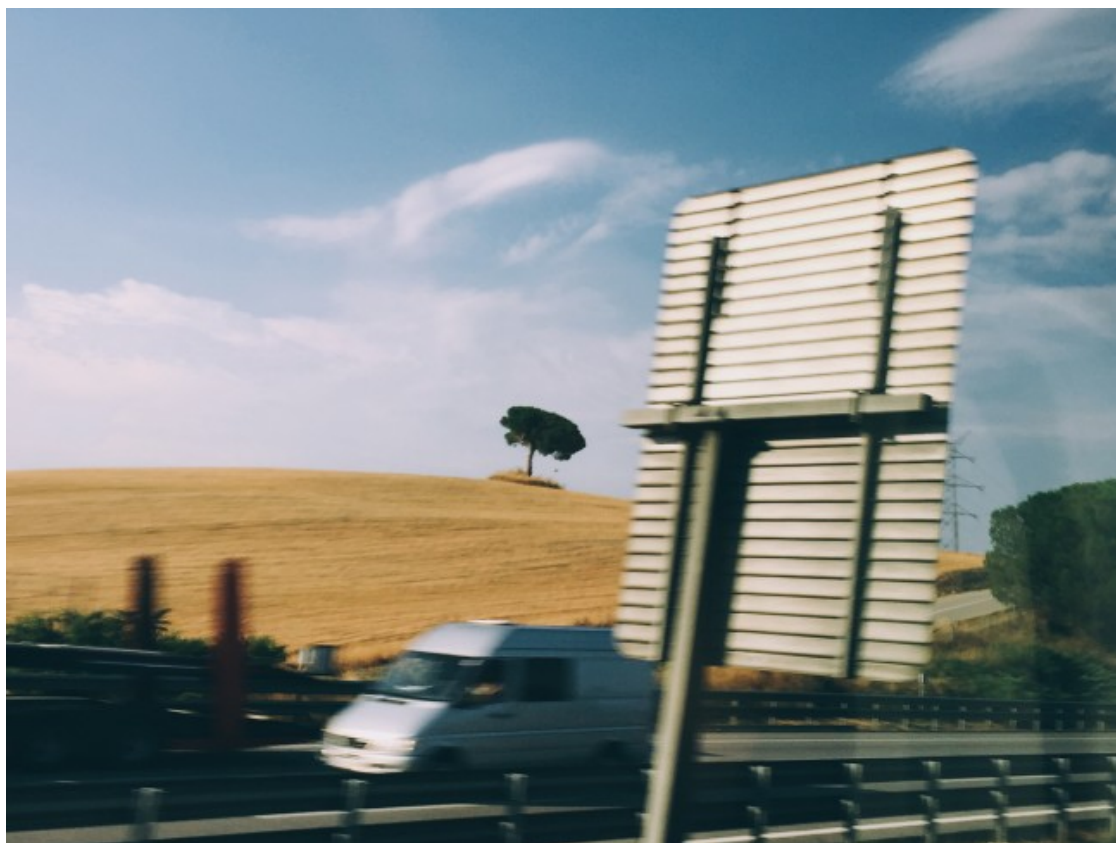

Foto: Andrea Jofre

No he fet mai submarinisme. El mar em fa una por, un respecte fosc perquè segons com em sembla impossible no ofegar-m'hi. Ja en sé de nedar, però del fons de les coses només se'n torna amb molta pràctica i el mar és prou fons com perquè qualsevol experiència sigui inútil quan no et vol deixar tornar. Sense haver fet submarinisme sé que els immersos, si van prou avall, han de tornar a la superfície a poc a poc, que si no els esclaten bombolles a la sang i el cos se'ls destirota i encara que puguin tornar potser ho acaben fent morts.

Passa a la pressa amb què ens movem d'un lloc a un altre, que els peus arriben a destí i el cap encara escombra endins el que un dia seran records. Ningú no mor d'això, però, és una sort.

Hi ha una relació estranya entre anar i tornar dels llocs, com la d'inspirar i expirar per relaxar-se. L'anada és un camí curt que no té a veure amb la distància. Tornar és llarg, de segons on. Tornar és obrir la boca, empassar i digerir. Jo no he fet submarinisme però amb un àpat per pair no em puc pas llançar al mar. I m'ho dic amb veu de mare: compte amb els talls de digestió.